

Отець, видячи через вікно, що хтось заїздить до нього на обійсте, погадав собі зразу що то може котрий з його товаришів приїхав до нього в гостину, і виїшов сеїчас з хати йому на стрічу, щоби його привитати. Колиж побачив, що то його син Петро заїзджає, правда, з радості мало що не вискочив; але щоби не дати пизнати, що у нього ще не вигасла вітцівська любов до сина, котрого вигнав перед кількома літами з дому, навіть не привитав ся і тамуючи в своїх грудях радість, не заговорив ані найменшого словечка, лиш мовчки повернув назад до хати.

Зажурив ся Петро, що отець його не показує вдоволення з повороту сина, зіскакує з воза і добувши всі свідоцтва з кишені, біжить просто в хату і паде на коліна перед батьком, котрий всрнувши з обійсти, сів на крісло і глибоко задумав ся.

— Отче! — закликав Петро, сльозками ревниги слезами. — Отсе я, син твій, — котрого ти перед кількома літами вигнав від себе, коли вже досить наскитав ся по світі, вертаю до тебе, а чи я заслужив собі в твоїх очах прощєнє, погалинь, отче, в ті папери! Вони тобі правду скажуть!...

І подав батькові свої свідоцтва.

Батько, витягнн великий жаль сина, бере йому з рук свідоцтва і читає; але ці свідоцтва були писані чужою, йому не знаною бесідою, то не може їх відчитати і подає їх назад Петрови.

— Сину, — каже — не розумію того витолкувати, що тут є написано, бо мова чужа; але прошу тебе, виясни мені ту тайну, що стоїть в цих паперах. На тебе, яко мого сина, спускаю ся! Надію ся, що ти мені правду скажеш!

Взяв Петро від батька свідоцтва і читає, а що перечитає, кожде слово пояснює. Перечитав, пояснив і поцілував батька в ноги.

— Вірю тобі, мій сину, що правду мені говориш, і щоби ти більше не скитав ся по світі і не теряв тільки сили, то прощаю тобі все і нехай Господь тобі простить!

Сказавши се, купець Оппсिम взяв свого сина Петра за руку, підвів його з землі і поцілував в голову.

Загальна радість повсталала в хаті. Зараз довідалась і мати, прибігла і привитала ся з сином, котрий її руки обцілував. Всі троє заплакали ся як маленькі діти, а коли жаль утихомприв ся, почали утішені родичі ближше розпитувати ся о всіх пригодах, котрі Петро переїс.

Оповіданням Петра не було майже кінця. Як він з хвилями морськими боров ся, дальше як якісь чужинці завезли його в чужий край, як він служив у сього то у того папа, як він справу